

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 85.451 van 21 februari 2000
in de zaak A. 60.009/VII-12.746.**

In zake : Ronald BISSCHOPS,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. BEELEN,
kantoor houdende te LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 20 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ronald BISSCHOPS op 22 september 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 25 juli 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij zijn beroep tegen het besluit van 10 februari 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende de gedeeltelijke weigering van de uitbreiding van een pluimveehouderij, gelegen aan het Brammenstraatje 7 te Dilsen-Stokkem, deels ongegrond wordt verklaard;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 30 maart 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 16 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANSTIPELEN die, loco advocaat B. BEELEN verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. BRUGGEMAN die, loco advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoeker baat een mestkuikenbedrijf uit op het bovenvermelde adres.

Hij beschikt daartoe over een vergunning voor de exploitatie van een mestkuikenstal voor 27.000 dieren, bij besluit van 27 juli 1989 verleend door de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg.

1.2. Op 28 juni 1993 dient hij bij diezelfde bestendige deputatie een milieuvergunningsaanvraag in voor het uitbreiden van zijn inrichting met 11.300 leghennen, 1.200 hanen en de opslag van 15.000 liter petroleum.

De verzoeker beoogt blijkbaar ook de omvorming van het bestaande mestkuikenbedrijf naar een leghennenbedrijf.

1.3. Met een besluit van 10 februari 1994 wordt de gevraagde petroleumopslag vergund. De vergunning voor de uitbreiding met 12.500 stuks pluimvee wordt geweigerd.

1.4. Op 10 maart 1994 tekent de verzoeker beroep aan tegen het gedeeltelijke weigeringsbesluit bij de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen uitgebracht :

- a) de administratie gezondheidszorg adviseert op 20 april 1994 gunstig
- b) op 3 mei 1994 verleent de Vlaamse landmaatschappij een ongunstig advies voor de uitbreiding van de inrichting met 12.500 stuks pluimvee
- c) door het bestuur milieuvergunningen wordt op 17 mei 1994 een ongunstig advies uitgebracht
- d) het bestuur ruimtelijke ordening adviseert op 31 mei 1994 gunstig

- e) de gewestelijke milieuvergunningscommissie stelt op 3 juni 1994 voor de door de exploitant gevraagde omvorming van zijn inrichting tot leghennenbedrijf te vergunnen, alsmede de uitbreiding ervan met een opslagplaats voor petroleum.

Wat de uitbreiding van de inrichting betreft wordt ongunstig geadviseerd.

1.6. Met het bestreden besluit van 25 juli 1994 wordt aan de verzoeker vergunning verleend voor de omvorming van de bestaande mestkuikenstal tot een stal voor 27.000 leghennen en voor de opslag van 15.000 liter petroleum.

De uitbreiding van de inrichting met 12.500 stuks pluimvee wordt evenwel geweigerd;

2. Gegrontheid van het beroep : eerste middel

2.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden samengevat :

2.1.1. In het eerste middel voert de verzoeker onder meer aan wat volgt :

"Dat vooreerst verzoeker wenst op te merken dat hij vraagt voorbehoud te verlenen voor wat betreft de grondwettigheid van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 januari 1992, o.a. met betrekking tot de hoogdringendheid gezien de publicatie in het Belgisch Staatsblad van 14 december 1992 en daarvoor verwijst naar de verdere rechtspraak van de Raad van State en hiervoor eveneens de nietigverklaring vordert;

Dat bovendien dient opgemerkt te worden dat het besluit zelf vaststelt dat de beoogde inrichting gelegen is op afstanden die steeds verder zijn dan de vereiste afstand van 200 meter;

Dat het besluit zelf vaststelt dat er een afstand is van 375 meter, 450 meter, 200 meter, 700 meter, 800 meter, terwijl het besluit vaststelt dat de afstandsregel in casu slechts 200 meter is;

Dat aldus uit deze motivering geenszins kan afgeleid worden dat de gevraagde exploitatie strijdig zou zijn met de afstandsregels van titel II van het VLAREM;

Dat er evenmin sprake kan zijn van een materiële vergissing, dat men hoogstens met veel moeite zou kunnen afleiden dat het feit dat de gevraagde inrichting op circa 200 meter van een woonuitbreidingsgebied is gelegen daardoor de afstandsregel van 200 meter zou schenden;

Dat dit op geen enkele concrete manier wordt aangeduid zodat het besluit onvoldoende gemotiveerd is;

Dat het besluit zich ermee vergenoegt te stellen dat de gevraagde exploitatie strijdig is met de afstandsregels maar dit niet verder motiveert, ondanks het feit dat er uitgebreid ingegaan wordt op andere punten".

2.1.2. De verwerende partij antwoordt :

"Bij lezing van de aanhef van het Besluit blijkt dat een materiële vergissing werd gemaakt betreffende de aanduiding van de toepasselijke afstandsregel betreffende de inrichting.

Overeenkomstig artikel 360 van Titel II van het VLAREM, geldt betreffende de inrichting een afstandsregel van 350 meter en niet van 200 meter zoals foutief werd vermeld.

Het is met deze vereiste minimumafstand van 350 meter waarmee in het bestreden Besluit rekening werd gehouden, gezien anders de motivering absurd zou zijn. Er wordt immers in het bestreden Besluit uitdrukkelijk gesteld dat er een te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stal en één of meer van voormelde bestemmingsgebieden kan worden vastgesteld zodat de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder. Deze overweging zou totaal zinloos zijn wanneer als minimumafstand 200 meter wordt aangehouden en de inrichting op circa 200 meter is gelegen van een woonuitbreidingsgebied.

Uit het administratief dossier, in het bijzonder uit het onderzoek van de Dienst beroepen van AMINAL, blijkt dat aan de gevraagde inrichting 135 waarderingspunten dient te worden toegekend, zodat overeenkomstig artikel 360 VLAREM II een minimumafstand van 350 meter is vereist t.o.v. hindergevoelige gebieden.

Het betreft aldus een loutere materiële vergissing in de redactie van het bestreden Besluit, terwijl het overduidelijk is dat bij de effectieve beoordeling van het beroep met de correcte minimumafstand van 350 meter rekening werd gehouden. Deze minimumafstand vloeit voort uit artikel 360 VLAREM II, zodat ook

verzoekende partij wist of minstens moest weten dat het hier een louter materiële vergissing betrof.

Hoe dan ook, dient vastgesteld dat de uitbreiding niet alleen werd geweigerd op grond van de toepassing van artikel 360 VLAREM II. Het bestreden Besluit vermeldt duidelijk dat er tussen de stal en de hindergevoelige gebieden een te beperkte ruimtelijke scheiding is, zodat kan worden gesteld dat de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder. In het bijzonder wordt in de aanhef van het bestreden Besluit erop gewezen dat bij een latere benutting van het woonuitbreidingsgebied (dat op een afstand van circa 200 meter is gelegen) de inrichting aanleiding zal geven tot geurhinder in dit woonuitbreidingsgebied.

Meteen blijkt ook dat het door verzoekende partij geformuleerd voorbehoud betreffende de ongrondwettigheid van het VLAREM II zinloos is betreffende de bestreden Beslissing, gezien de uitbreiding niet alleen werd geweigerd op grond van artikel 360 VLAREM II, doch ook op grond van de beoordeling van de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting. Bij deze beoordeling van deze aspecten beschikt de vergunningverlenende overheid over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid. Rekening houdend met het inherent gevaar voor geurhinder bij de aangevraagde inrichting, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de overheid op kennelijk onredelijke wijze gebruik heeft gemaakt van deze bevoegdheid".

2.1.3. In de memorie van wederantwoord repliceert de verzoeker dat, waar de verwerende partij stelt dat de gevraagde uitbreiding niet alleen werd geweigerd op grond van de afstandsregels van Vlarem II maar ook op grond van de geurhinder die de exploitatie mogelijkerwijze met zich zou meebrengen, dit argument geenszins wordt gestaafd door feitelijke gegevens of concrete bewijselementen zodat het bestreden besluit hoe dan ook gebrekkig gemotiveerd is;

2.2. Bespreking

Overwegende dat het middel gegrond is om de volgende redenen :

2.2.1. De gevraagde uitbreiding wordt in het bestreden besluit geweigerd op grond van het volgende weigeringsmotief :

"Overwegende dat de inrichting niet gelegen is in een kwetsbare zone die vanuit milieu-oogpunt een bijzondere bescherming vergt; dat de stal daarenboven gelegen is op circa 375 m van een woongebied ander dan een woongebied met landelijk karakter, op circa 450 m van een woongebied met landelijk karakter, op circa 200 m van een woonuitbreidingsgebied, op circa 700 m van een recreatiegebied en op circa 800 m van een parkgebied; dat overeenkomstig de gehanteerde technische criteria, zoals vervat in artikel 360 van titel II van het VLAREM, in dit geval een afstandsregel tot voormelde bestemmingsgebieden geldt van 200 m; dat gelet op de te beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stal en één of meer van voormelde bestemmingsgebieden kan worden gesteld dat de gevraagde inrichting aanleiding zal geven tot overdreven geurhinder; dat door de exploitant wordt gesteld dat de milieuhinder van de gevraagde omvorming en uitbreiding niet zal toenemen; dat dit en het vroeger verlenen van een vergunning voor 27.000 mestkuikens echter geen reden mag zijn om een uitbreiding te vergunnen die strijdig is met de voorschriften van titel II van het VLAREM en waarvan ongeacht de bestaande toestand kan verondersteld worden dat zij bij eventuele latere benutting van het woonuitbreidingsgebied zal aanleiding geven tot geurhinder in dit woonuitbreidingsgebied".

Verder wordt in het besluit nog gesteld :

"Overwegende dat de aanspraken aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- (...)
- zoals aangetoond in een voorgaande overweging is de gevraagde exploitatie strijdig met de afstandsregels van titel II van het VLAREM, dat werd goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992, werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 14 december 1992 en volgende en dus volledige rechtskracht heeft".

2.2.2. Uit de hiervoor geciteerde bewoordingen van het bestreden besluit blijkt onmiskenbaar dat toepassing werd gemaakt van de afstandsregels van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (oud Vlarem II).

Laatstgenoemd besluit werd met het arrest inzake de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, nr. 52.260, van 16 maart 1995, door de Raad van State vernietigd wegens schending van artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Het bestreden besluit is derhalve gesteund op een reglementaire bepaling die in rechte geacht moet worden nooit te hebben bestaan.

2.2.3. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij doet gelden dat niet alleen de correcte toepassing van het initiële Vlarem II, doch ook de te verwachten geurhinder in het nabijgelegen woonuitbreidingsgebied de uitbreiding van de inrichting in de weg staat.

Noch uit de tijdens de beroepsprocedure uitgebrachte adviezen, noch uit enig ander stuk van het dossier blijkt dat de aanvraag het voorwerp heeft uitgemaakt van een onderzoek ter plaatse. Dat blijkt des te meer uit de bewoordingen van het bestreden besluit, alwaar wordt gesteld dat "ongeacht de bestaande toestand" verondersteld kan worden dat de inrichting aanleiding zal geven tot onaanvaardbare geurhinder.

In alle redelijkheid kan niet worden betwist dat enkel toepassing werd gemaakt van de reglementair voorgeschreven afstandsregel,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 25 juli 1994 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting waarbij het beroep van Ronald BISSCHOPS tegen het besluit van 10 februari 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg houdende de gedeeltelijke weigering van de uitbreiding van een pluimveehouderij, gelegen aan het Brammenstraatje 7 te Dilsen-Stokkem, deels ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.